



PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENAT

Inițiativă legislativă privind modificarea art.3), pct.8), pct.9) și pct.13) al Legii nr.85/2006, privind procedura insolvenței

Expunere de motive

Din practică, prin activitatea practicienilor în insolvență, cât și din derularea procedurii definită de Legea nr.85/2006, cu modificările și completările ulterioare într-o perioadă de circa 3 ani de activitate s-au constatat o serie de argumente care cer modificarea și completarea legii privind procedura insolvenței, în conformitate cu modificările legislației în vigoare.

Astfel, Legea nr. 85/2006 nu definește și nici nu încadrează creanțele privilegiate, ceea ce reprezintă o cerință esențială în ceea ce privește egalitatea în drepturi a creditorilor, prin definirea exactă a ceea ce privește categoriile de creditori înscriși la masa credală.

În conformitate cu prevederile art.1720), Cod civil:

“Cauzele legitime de preferință sunt privilegiile și ipotecile”,

iar art. 1722), prevede că :

“Privilegiul este un drept, ce dă unui creditor calitatea creanței sale de a fi preferit celorlalți creditori, fie chiar ipotecari”.

Deasemenea, în conformitate cu art. 1723) Cod civil, :

“Privilegiul este un drept, ce dă unui creditor calitatea creanței sale de a fi preferit celorlalți creditori, fie chiar ipotecari.”

și conform art.1724), Cod civil,

“Creditorii privilegiați, care au același rang, au deopotrivă drept la plată”.

Altă motivare:

Dacă este constituită garanția dar obiectul garanției nu mai este în ființă la data deschiderii procedurii, atunci creanța nu mai poate fi încadrată în *creanțele garantate*.

În general creditorii bancari acordă credite și cu constituirea de garanții mobiliare asupra **soldului conturilor curente** ale debitorului deschise la acea bancă.

Dar, la momentul deschiderii procedurii, **soldul acelor conturi este zero sau conturile sunt închise**, ceea ce face ca încadrarea unei creanțe având o asemenea garanție ca și creanță garantată (art.121), pct.(2) din lege) să nu fie corectă față de alte creanțe.

A se vedea și art.1294, 1303, 1310, 1361, etc. cod civil.

Definiția este imperios necesară deoarece TOȚI practicienii în insolvență confundă mandatul comercial cu faptele de comerț ale debitorului încheiate cu un terț care vinde un serviciu debitorului.

Practicienii în insolvență desemnați în cadrul Legii nr. 85/2006 încadrează la prestare de servicii creanțele sub formă de onorariu declarate de alți practicieni în insolvență numiți lichidatori pe Legea nr. 31/1990 rep la același debitor.

Ori, lichidatorii numiți pe Legea nr.31/1990 rep primesc un mandat de la debitor ori de la instanță, conform art.262) și art.264) din Legea nr. 31/1990 rep.

Mandatul acordat este de natură comercială, în sensul art.374) Cod comercial și art.255) din Legea nr. 31/1990 rep.

Primirea mandatului se face prin depunerea semnăturii lichidatorului în registrul comerțului.

Odată cu primirea mandatului, lichidatorul numit are un privilegiu special acordat prin lege pentru retribuția sa sub formă onorariu și pentru cheltuielile efectuate, potrivit art.387) Cod comercial și art.1547)-1549) - Cod civil.

Dacă judecătorul-sindic desemnează alt lichidator la deschiderea procedurii, onorariul și cheltuielile neîncasate ale lichidatorului numit pe Legea nr.31/1990 rep se transformă în creanțe cu privilegiu special.

Așadar, în acest tip de speță, mandatul comercial prin care un practician în insolvență este numit lichidator pe Legea nr.31/1990, care reprezintă debitorul inclusiv în fața instanțelor de judecată, este diferit de o prestare de servicii prin care un terț vinde un serviciu debitorului și acesta trebuie să plătească un preț celui dintâi.

Inițiator,
Dep. Mircea GROSARU
Grupul parlamentar al Minorităților Naționale

